

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Afvigelser fra Hærlovens Bestemmelser om Indkaldelser og Uddannelse i Aaret 1920.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 5549).

Sagen sattes til Forhandling.

Sigurd Berg: Som det fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget, har dette i Udkast været forelagt for Militærkommissionen, og angaaende Maaden, hvorpaa der skal tilvejebringes Mandskab til Sønderjylland har vi fra vor Side fremhævet, at Ministeriet maatte forhandle saavel med de militære Myndigheder som med det sønderjyske Ministerium. Dette Ministerium er paa den stedlige Befolknings Vegne ganske naturligt interesseret i, at der til enhver Tid paa dette vigtige Omraade sker det rimelige og rigtige, og Tilslutning fra dets Side er altsaa for os Forudsætning for, at vi tiltræder Lovforslagets § 1. Der gives i denne Paragraf Tilladelse til at afvige fra de i Hærloven fastsatte Tidspunkter for Mandskabets Indkaldelse til første samlede Uddannelse. Det turde være et Spørgsmaal, om der ikke nu var Grund til til Beroligelse for Folket at udstemme denne Bemyndigelse af § 1. Jeg maa i alt Fald gaa ud fra, at hvis den bliver staaende, vil Ministeriet ikke benytte denne Bemyndigelse, medmindre det ved Konferencer med Sundhedsstyrelsen o. s. v. føler sig ganske overtødet om, at der ikke kan ske nogen Skade ved at benytte Bemyndigelsen.

Hvad i øvrigt Lovforslagets Indhold angaar, har vi under Hensyn til de ekstraordinære Indkaldelser, der har været Tale om i de senere Aar, ment efter Omstændighederne at kunne tiltræde den her fremsatte Tanke om at indskrænke Rekrutnantallet i 1920. Det var oprindelig Tanken at gaa noget videre, nemlig ogsaa at reducere Antallet vedrørende Livgarden og de særlige Vaabenarter; men det har vi for vort Vedkommende ikke kunnet gaa med til. Hvad Livgarden angaar, er det oplyst for os, at der vil blive Tale om Overanstrengelse af Mandskabet, hvis vi reducerer Antallet; og hvad de særlige Vaabenarter angaar, er det udtrykkelig oplyst i Kommissionen, at deres Uddannelse i saa Fald vil blive illusorisk, at det mange Gange vil blive for smaa Tal, man vil faa at regne med. Da det ikke har været Meningen fra vor Side, at der ved

det her foreslaaede skulde ske noget som helst principielt vedrørende den fremtidige Ordning, har vi ikke kunnet gaa med hertil.

Sluttelig vil jeg betone, at det fra alle Sider i Kommissionen har været udtrykkelig fremhævet — det er ogsaa gennem de faldne Udtalelser blevet refereret og protokolleret —, at der ikke ved den heromhandlede Foranstaltning er Tale om nogetsomhelst, dersenerekan paakaldes med Hensyn til den fremtidige Ordning, det er en isoleret Foranstaltning; en Lejlighedslov, det her drejer sig om. — Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Modtagelse her i Rigsdagen.

I. Rasmussen: Ligesom Venstres Ordfører (Sigurd Berg) kan jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse. Det er i Grunden overflødigt at føre nogen Forhandling om Lovforslaget, da det, forinden det er fremsat af Ministeren, har vundet Tilslutning i samtlige Partier. Naar Venstres Ordfører udtalte, at man fra Venstres Side var betænkelig ved og havde modsat sig, at Lovforslaget kom til at omfatte andre Vaabenarter end Fodfolket, skal jeg dertil bemærke, at vi fra Socialdemokraternes Side meget har ønsket, at det var kommet til at omfatte alle Vaabenarter. Det er blevet nævnt, at for Livgardens Vedkommende vilde Halveringen af Mandskabet betyde en Overanstrengelse. Det behøvede Halveringen endelig ikke at betyde; der var ogsaa den Udvej, at man kunde inddrage nogle af Vagterne. I denne Tid, hvor man paa alle Omraader skal spare, kunde man ogsaa passende spare paa Vagterne; jeg ser ikke, at der vilde være nogen større Fare forbundet med en saadan Indskrænkning, og paa den Maade kunde man meget vel spare med Hensyn til Indkaldelse af Mandskabet ved Livgarden.

Vi hilser imidlertid med Glæde dette Forslag, hvorved vi er naaet til at faa Indkaldelserne til Fodfolket indskrænket til Halvparten, om vi end, som sagt, havde ønsket, at de andre Vaabenarter kunde været tagne med. Det forekommer os, at Befolkningen under Krigsperioden har været spændt saa haardt for, at der var al Grund til nu at foretage alle Besparelser, som det er muligt at foretage; og foruden Hensynet til Befolkningen kommer ogsaa det Hensyn, som man fra alle Sider er inde paa, nemlig at der skal spares, hvor det kan ske. Jeg kan ikke se, at nogen berettiget Interesse krænkes ved, at vi og-